

Lyset fra Golgata

Av Tore Mangelrød

Vi er inne i mørketiden nå, det er slutt på de lyse kveldene hvor vi kan arbeide ute. Det er godt å komme hjem fra arbeid, spise middag og legge seg ned på sofaen og lese i lys av lampene rundt i stua.

Vi som arbeider ute er avhengig av kunstig lys fra morgenen av. Etterhvert viker mørke, og dagslyset gjør sitt inntog. En formiddag la jeg merke til ei lampe som stod og lyste. Men det var ikke behov for den fordi sola og dagslyset var kommet.

Vi leser i Bibelen om syndens mørke, og vi erfarer det i oss og rundt oss. Så er det store spørsmålet: Hva slags lys har du fått?

Lever du i mørke med ei kunstig lampe som du kan flytte med deg? Da er det du som bestemmer hvor det skal lyse. Den kunstige arbeidslampe lyser opp et lite område rundt deg selv. Du selv blir sentrum i tilværelsen.

Da må jeg spørre deg: Har det blitt høylys dag i kristenlivet ditt? Hvordan går det til? Jo, Gud sender lys fra Him-

melen, og da er ikke jeg sentrum lenger, men Jesus alene er *lyset*.

Vi leser i Luk 23 om Jesus på korset: Det ble et veldig mørke fordi all verdens synd – også din – ble lagt på Jesus.

Der hører vi om to røvere. To tragiske liv, der synden fikk røve sitt bytte, snaren var gått i lås. Dommerens ord var uttalt: «**Du skal dø!**» Den ene erkjenner sin synd. «Vi er under samme dom, vi får det vi fortjener etter våre gjerninger.» Her var i sannhet ingen lysning. Hender og føtter var naglet fast til korset. Smerten trengte gjennom hele kroppen. **Da** i Dødens mørke, når var alt håp ute, **da ser han Jesus**. Denne han har ikke gjort noe galt! Røveren ser lyset fra Golgata. «Det sanne lys, som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden.» (Joh 1:9)

Dette lys var hentet fra Himmelen. «I ham var liv, og livet menneskenes lys.» (Joh 1:4) Fordi Jesus er ren og fortjener å leve, har han plass til dine synder.

Så er det et kors mellom de to røver-

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lektormannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lektmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

ne. Det er lys i mørke. Den ene røveren gikk inn i dagslyset. Hvordan? Ved å høre Jesu ord: «I dag skal du være med meg.» Han kom altså inn i paradiset og fulgte med Jesus, bak Jesus – Jesus dekket ham. Da han møtte Gud – sto Jesus der. Det er Lyset fra Golgata!

«Meg til frelse meg intet vet uten deg, Guds lam.» Da blir jeg satt til side, arbeidslampen duger ikke lenger. Lyset fra Golgata har gitt et større utsyn – Jeg ser like inn i Guds ansikt – i Guds velbehag. Jeg har fått lys og utsyn mot evigheten. Derfor synger vi Golgata-sangen, derfor er våre vitnesbyrd opplyst med lyset fra Golgata: «Her på Golgata hvor Jesus led, er jeg fri!»

Røveren Barrabas, han som gikk fri fordi Jesus ble hengt på hans kors, stod kanskje på Golgata og skalv og undret seg. Han så til korset – og han så offerlammet Jesus henge på sitt kors.

Løft deg sjel til Golgata, Til de dype vunder! Evig liv går ut derfra, Til hver fattig synder.

(Sb 272)

Kom da, synder; betrakt rett nøye, Hvem som der utgjød sitt hjerteblod!

(Sb 195 v.3)

Ingar Gangås til Peru

Forkynner Ingar Gangås besøker Peru i tiden 2. - 31. mars 2004. Han skal undervise evangelistene, delta på bibelkurs, ungdomsleir og tale på møter og gudstjenester. Vær med å be om at det må bli rike dager i Peru!

To riker

Av Olaf Klavenæs

Men dersom nå også vi, da vi søkte å bli rettferdiggjort i Kristus, selv ble funnet å være syndere, er dermed Kristus blitt en tjener for synden? Langt derifra! For dersom jeg bygger opp igjen det jeg har revet ned, da viser jeg meg selv som en lovbrøyer. For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud. Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg. Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn.

Gal 2:17-21

Det er to åndelige riker, – lovens rike og nådens rike. Lovens rike heter Gjøre og nådens rike heter Høre.

Fariseerne på Jesu tid bekjente seg til Moses (Joh 9:28), men de fornektet Jesus, han som Moses forkynte. Moses er en anklager og Jesus en frelser. Det vil si at de satte sin lit til anklageren og forkastet frelseren.

«Den som anklager dere,» sier Jesus «er Moses – han som dere har satt deres håp til. For hvis dere trodde Moses, så hadde dere

trodd meg. For det er meg han har skrevet om.» (Joh 5:45-46)

Og Moses på sin side sier: «En profet av din midte, av dine brødre, likesom meg, skal Herren din Gud oppreise for deg. På ham skal dere høre...» (5M 18:15)

Men fariseerne ville ikke høre på ham. For de tilhørte ikke Høre-riket, men Gjøre-riket. Deres hjerte var ikke vendt til nåden, men til loven. De hadde ikke møtt veggen og gått konkurs på Gjøre-vegen, tvert i mot anså de seg selv som Mose' lovs oppfullere.

De skjønnte ikke den sammenheng som Jesus peker på i Joh 3:14-15: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv.» De skjønnte ikke at Moses nettopp forkynte Kristus mot syndens dødelige slangegift da han opphøyet slangen i ørkenen. De skjønnte ikke at han som stod midt i blant dem, han som talte til dem, var den som Moses satte sitt håp til.

Og grunnen til dette var at de ikke eide et hørende øre. De hørte verken Moses eller Jesus. For hadde de virkelig hørt Moses, hvordan kunne de da sette sin lit til Moses, han som selv satte sin lit til Kristus? Nei, saken

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, januar/februar 2004:

Lyset fra Golgata. Av Tore Mangelrød.....	side 1
To riker. Av Olaf Klavenæs	side 3
Vær da også dere rede! Av Dag Rune Lid.....	side 6
Frelsesvisshet. Av Ingar Gangås	side 11
Vil også dere gå bort? Av Søren Pederson (1852-1923)	side 15
Oversikt møtekassetter fra Lekmannsmisjonen i 2003.	side 19
Nytt fra Bibelskolen på Fossnes.	side 20

var nettopp den at de ikke ville høre, fordi de bare var opptatt av å gjøre!

Moses hadde møtt Guds hellighet og majestetet på fjellet Sinai. (2M 33:12f) Da Guds hellighet gikk forbi Moses, førte Gud ham ned i en kløft i klippen. Denne klippen reddet Mose liv, og klippen er Kristus, sier Skriften. (1Kor 10:4) Derfor pekte Moses på Kristus. For loven anklager og slår i hjel, men Kristus frelser den anklagede og gir liv.

Hver sin lov

Hvert rike har sin lov. Mose lov anklager og fordømmer meg. Kristi lov er nåde og frihet. Den som hører Moses, han blir ført til Kristus og får livet. Men den som bare gjør Moses, han blir på Sinai og kommer ikke inn i nådens rike.

Så sier apostelen Jakob: «Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov, og fortsetter med det, slik at han ikke blir en glem-som hører, men gjerningens gjør, han skal være salig i sin gjerning.» (Jak 1:25)

Hvordan skal vi forstå dette? Krever også Kristi lov gjerninger?

Det samme spørsmålet fikk Jesus i Joh 6:28f: «De sa da til ham: Hva skal vi så gjøre for å gjøre Guds gjerninger? Jesus svarte og sa til dem: Dette er Guds gjerning at dere skal tro på ham som han har sendt.»

Å gjøre Guds gjerninger er altså å tro på Jesus. Og troen er en gave fra Gud, lagt ned i hjertet gjennom hørelsen av Ordet, av evangeliet. Kristi lov er derfor ikke en lov som krever rettferdighet, men som gir rettferdighet!

Den sivile lov både krever noe av deg og sikrer deg rettigheter. Mose lov krever ditt liv, Kristi lov gir deg liv!

Død for loven

Så sier Skriften i vår tekst «For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud.» (Gal 2:19) Dette er nettopp hva fariseerne manglet. De søkte liv ved loven i stedet for å mis-

te sitt liv ved loven. Men hadde de virkelig hørt loven i sitt hjerte og ikke bare i sin forstand, da hadde loven drept dem. For dette er lovens gjerning, å drepe selvlivet og frata synderen alt håp. Paulus sier det slik: «Jeg levde en gang uten lov. Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde. Og det viste seg at budet, som skulle være til liv, ble til død for meg. For synden benyttet seg av budet og dåret meg og drepte meg ved det.» (Rom 7:9-11)

Slik har jeg også selv opplevd det. Jeg prøvde på alle måter å bli god, men jeg erfarte at det var ikke stoff i meg til å bli god. Jeg fikk se sannheten om meg selv, jeg mistet mitt liv.

Og nettopp dette ble meg til liv, idet jeg fikk se at Jesus er mitt liv. Jeg takker Gud for det han har vist meg gjennom sin apostel Paulus, og at jeg i dag kan få vitne sammen med denne apostel og si. «Men det som var en vinning for meg, det har jeg for Kristi skyld aktet som tap. Ja, jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, er så meget mer verd. For hans skyld har jeg tapt alt, jeg akter det for skrap, for at jeg kan vinne Kristus og bli funnet i ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen.» (Fil 3:7-9)

Dette er gratis, uforskyldt. Du får det alt for Jesu skyld alene. Livet under Moses er strev og kav, – gjøre, gjøre, gjøre... Livet under Kristus er hvile og vederkvegelse, – høre, høre, høre...

Jeg kjenner meg ofte dømt. Veien til frihet er alltid å høre – evangeliet!

Jesus min rettferdighet

I Salomos høysang skildrer brudgommen brudens skjønnhet og sier: «Alt er fagert ved deg, min kjæreste. Det er ikke noen lyte på deg.» (Høys 4:7) Det er Jesus som taler slik om sin brud, – om den synder som har tatt sin tilflukt til ham.

Slik er evangeliet. Kristi lov er fullkommenhetens lov, den setter deg inn i en ganske ny virkelighet og gir deg alle Kristi rettigheter. Du og jeg – de stygge synderne – blir ikledd Jesu rettferdighets drakt. «Det gamle er forganget, se, alt er blitt nytt,» sier apostelen i 2Kor 5:17.

Vi skal få regne oss «som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.» (Rom 6:11) Min rettferdighet er Jesus og jeg er fullkommen for Gud i ham!

Du ble min

I Esek 16:8 leser vi: «Da gikk jeg forbi deg og så deg. Og se, din tid var kommet, elskovens tid. Jeg bredte min kappe over deg og skjulte din nakenhet. Og jeg tilsverget deg troskap og sluttet pakt med deg, sier Herren Herren, og du ble min.»

Ja, slik ble jeg frelst! Det var Gud som gikk forbi meg der jeg lå i mine synder! Jeg har fått del i Jesu kjærlighet, ja jeg har fått hele saligheten i ham, og det skal bli stort den dagen jeg med en løst tunge skal få takke ham for frelsen.

Smertens brev

Galaterbrevet var et smertens brev for Paulus. Han kunne ikke lenger takke Gud for sine venner i Galatia, for de hadde kommet i et galt forhold til evangeliet. De hadde fått Jesus malt for øynene som korsfestet, men så hadde de vendt seg bort til «et annet evangelium.» (Gal 1:6) «Dere er skilt fra Kristus, dere som vil bli rettferdiggjort ved loven, dere er falt ut av nåden.» (Gal 5:4)

Problemet var nettopp dette som jeg har forsøkt å peke på i denne artikkelen: De hadde falt ut av nådens rike og kommet inn i lovens rike. De hadde forkastet Kristus og vendt seg til Moses. De var gått i fra å høre til å gjøre. Og det får Paulus til å utbryte «Mine barn, som jeg igjen må føde med smerte, inntil Kristus vinner skikkelse i dere!» (Gal 4:19)

Paulus' nød var at de igjen måtte komme

inn under evangeliets hørrelse, så deres hjerte igjen kunne fødes på ny ved korsets livgivende ord.

Kristendom er glede

Nasjonalsangen i lovens rike er «Kom, la oss gjøre...» I nådens rike er den «Kom, la oss høre...» I lovens rike er det sukk og klage, i nådens rike lyder takk og lovsang!

«Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg...» Jes 61:10

«Du har gitt meg glede i mitt hjerte, større enn den de andre har når de har overflod av korn og most.» (Sal 4:8)

Jo klarere syn du får på den korsfestede, jo større blir gleden i hjertet!

Gud skal ene og alene ha æren for at han fant meg og vil føre meg hjem til sin salige himmel!

Helt frem

Guds plan og vilje med deg og meg er å føre oss helt frem til himmelen. Men midt i all vår skrøpeligheit, frykter vi at vi ikke skal nå frem. Da er det godt å få trøste seg på dette bibelordet: «Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.» (Fil 1:6)

Og på dette: «For min skyld, for min skyld gjør jeg det. For hvordan skulle jeg kunne la mitt navn bli vanhelliget? Og min ære gir jeg ikke til noen annen.» (Jes 48:11)

Min og din frelse står til Gud. Han søkte og fant oss. Han frelste oss og bevarer oss. Sin ære deler han ikke med noen andre, heller ikke med deg. Din frelse skylder du helt og holdent Gud.

Han fører deg frelst over fjorden, Heilt fram til den himmelske strand. Når døden sin brottsjø du møter, Vil Jesus dra båten i land. (Sb 168) L&E

Artikkelen er bearbeidet av JE etter råmanus av OK

Vær da også dere rede!

Av Dag Rune Lid

La hoftene være ombundet og lampene brennende! Og vær dere som folk som venter på sin herre når han vender hjem fra bryllupet, for at de kan åpne for ham straks han kommer og banker på. Salige er de tjenere som Herren finner våkne når han kommer! Sannelig sier jeg dere: Han skal binde opp om seg og la dem gå til bords og selv komme og tjene dem. Og om han kommer i den annen eller tredje vakt og finner det slik – salige er de! Men dette skal dere vite: Dersom husbonden visste i hvilken time tyven kom, da ville han ikke la ham bryte inn i sitt hus. Vær da også dere rede! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.

Luk 12:35-40

Som lynet går

For flere år siden hadde vi ungdomskveld i Bedehuset i Norheim-sund. Per Kørner hadde andakt og fortalte at han sammen med barna sine hadde hørt ukeslutt i radioen lørdagen før. Der simulerte de Jesu gjenkomst, og lagde en nyhetssak ut av det og intervjuet folk som undret seg over personen Jesus på verdens vis.

Om kvelden kom det fram uro om det de hadde hørt på radioen. Da leste de sammen fra Matt 24:27 «For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest, slik skal Menneskesønnens komme være.» Da hadde barna slått seg til ro.

Den dag Jesus kommer i sky er det ingen som skal være i tvil. Da kommer han i herlighet for å hente sin brud. Hvordan er det når lynet blinker? Da ser en alt, selv om det er bekmørk. Da er det mange som må erkjenne: «For sent, for sent!» Da er nådetiden ute.

Hvor var du 11/9-2001 da Twin Towers i New York falt i grus? Denne dagen har brent seg inn i hukommelsen. Jeg hørte på radioen. Det var en elektrisk stemning. Alle flyplasser stengte i USA. Myndighetene mistet kontrollen. Var 3. verdenskrig brutt ut? Ingen visste hvem fienden var. Det var en sjokkerende opplevelse.

Men Bibelen forteller at en dag skal det skje noe som langt vil overgå Twin Towers. Det er når Jesus kommer i himmelens skyer. Derfor gjør vi vel i å legge Jesu ord på minne: «Salige er de tjenere som Herren finner våkne når han kommer! Vær da også dere rede.»

Forføring og søvn

Hvorfor advarer Jesus så sterk i dagens tekst? Jo, fordi det er så lett at du og jeg sovner på veien og aldri når heim til himmelen. «Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har al-

dri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!» (Matt 7:22-23)

Bibelen understreker at tiden før Jesus gjenkomst, skal bli en søvnes tid mellom Guds folk. I lignelsen om jomfruene i Matt 25 står det at de slumret alle inn og sov. Tenk det - alle! Det er et mørkt, men bibelsk perspektiv. Tidsånden og ensrettingen skal være sterk, og i skumringen er det vanskelig å skille sannhet fra forførelse og liv fra død.

Åndshøvdingen Ludvig Hope sa for over 50 år siden «Me kristne i dag har vanskelig for å sjå vår eiga synd, og mykje av det syndige vi seier og gjer, skjønar vi ikke er synd. Vi søv.» Og Mathias Orheim skreiv for 100 år sidan: «*Når vekkinga stilna og folket det fór, Og få er her att som vil høyra Guds ord, Når sysken kan sovna og verda ho ler, Kor kan eg åleine stå vakande her.*» Vi er ennå lengre inne i søvnens tid i dag!

Da blir spørsmålet: Sover jeg?

Når sovnet i går kveld? Det er vanskelig å angi nøyaktig tidspunkt. Søvnene kommer snikende. Snakker du til en person som holder på å sovne svarer han underlig, han er ikke lenger er bevisst hva som skjer.

Slik er det også med den åndelige søvn. En bedømmer ikke lenger situasjonen rett og er seg ikke bevisst når søvnen inntreffer. Det er også først når en vekkes opp at en kan si at nå sov jeg.

Kjennetegn på den åndelige søvn

Carl Olof Rosenius skriver i en av sine bøker om fire kjennetegn på åndelig søvn: «Synden tynger ikke lenger, ingen strid mellom ånd og kjød, ingen frykt for fienden, og ingen mistanke om seg sjølv.» Det er noe å prøve seg på for den enkelte av oss!

Den som lever i selvbedrag har ingen åndelig hunger eller tørst, aldri noe smerte over egen svakhet og skrøpeligheit, aldri noe trang til å anklage seg selv for Guds åsyn. Ingen sorg over synden. Alt er vel!

«Ransak dere selv om dere er i troen! Prøv dere selv! Eller kjenner dere ikke dere selv at Kristus Jesus er i dere? Det måtte da være at dere ikke består prøven.» (2Kor 13:5)

Synd med sukker på

En god venn har vært misjonær i Tanzania. Han fortalte at de måtte ta tabletter for å forebygge malaria. Det var forferdelig smak på tablettene. Mange foreldre slet med å få dem i barna og blandet dem i syltetøy og sjokolade – men like vanskelig var det. Barna lukta dem lang vei.

Men så kom det nye tabletter med sukkerglasur. Da gikk det greit å svelge for barna. Er det ikke slik det er blitt i dag? Vi har fått synd med sukker på.

Før var synda avskrekkende, men i dag er den sukra, den smaker bedre, er mer innbydende. Vi møter den i den kulørte ukepresse, i radio, aviser, fjernsyn, film, video og Internett. Syn-

da blir sukret så endatil mange Guds barn svelger Satans dødelige gift.

Satans sovemedisin har fin layout, smigrende musikk, spennende innfalls-vinkler, interessante tema, pirrende og spennende innhold. Mange kristne sovner i sofakroken foran fjernsynet og våkner ikke opp før de slår sine øyne opp i fortapelsens gru.

Hvordan holde seg våken

Skal du og jeg bli evig salige i himmelen, må vi bli vekket opp før vi skal møte den tre ganger hellige Gud. «*Vær da også dere rede! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.*»

Da jeg var i militæret hadde vi vakter der vi skulle vekke de andre om morgenen. Det var ikke alltid like trivelig. Det vanket både skjellsord og fysisk motstand. Det var en upopulær jobb. Likevel var det helt nødvendig om de skulle våkne.

Åndelig sett blir ikke vekkerrøstene som blåser i basunene populære. Men skal sjelene vekkes er det noen som må blåse i baunen og rope ut: «Så sier Herren!»

Hvordan Jesus vekker

Jesus brukte klare ord når han skulle vekke sin samtid: «Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som farer omkring over hav og land for å vinne en eneste tilhenger. Og når han er blitt det, gjør dere ham til et helvetes barn, to ganger verre enn dere

selv!» (Matt 23:15) Men Jesus kjente hjertene og så at det var nødvendig med klar tale. Det gjaldt nå eller aldri.

På fiske i Nordishavet så en fisker kameraten sin falle over bord. Han tenkte at nå ser jeg ham aldri igjen. Men han grep båtshaken, og da kameraten kom på bølgetoppen hogg han til – selv om blodet spruta. Hvorfor? Jo, det gjaldt nå eller aldri. Det var bedre med noen sår og skrammer enn drukningsdøden. Den som ble reddet var lykkelig, og arrene etter båtshaken ble gode minner.

Menigheten i Laodikea

I Åp 3:15-18 leser vi: «*Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Det hadde vært godt om du var kald eller varm. Men fordi du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn. Fordi du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken, så råder jeg deg at du kjøper av meg: Gull, lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være ikledd dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se.*»

Selv opplevde Ladodikea-menigheten at de var rike, hadde overflod og led ingen nød. Hadde det vært i dag hadde pastoren besøkt land og strand for å fortelle om hvor glimrende deres strategi var og hvor godt det lykkes for dem. De ville gjerne dele sine erfa-

ringer med andre.

Men det er ikke det som mennesker ser som betyr noe. Gud ser til hjertene. Hvordan så situasjonen ut i himmelsk perspektiv? «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken»

De trodde de våkte og ba, at de kjempa for kristendommen, at de stod på barrikadene – men de sov. De så ikke lenger sant på seg selv. De hadde navn å leve, men de var døde. Arme sjeler.

Det som teller er ikke vår egenat-test, men Guds attest. Tenk for en himmelvid forskjell, ja det var himmel og helvete i forskjell på disse to attestene. Slik er det også i dag.

Kjøp gull!

Hvilket gull er det Herren råder dem til å kjøpe? Jo, det er det gull som er lutret i ild, nemlig Jesus selv. På tross av all sin iver, manglet de Jesus. De manglet den hvite rettferdighetsdrakten som en får ved troen på Jesus. De trengte øyensalve så Den Hellige Ånd kunne gi dem et sant syn på seg selv.

Men Herren har omsorg for disse sovende sjeler. Han vil så gjerne frelse dem:

«Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg! Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham

og holde nattverd med ham, og han med meg.» (Åp 3:19-20)

Ser du det for deg? Han som skulle være hedersgjesten, han var havna på utsida og stod og banket på.

Det skulle vel ikke være slik i ditt liv at Jesus står utenfor, at du ikke vil slippe ham inn i livet ditt?

Det er nåde fra himmelen når Åndens røst får avsløre vår sanne stilling.

Og der Guds ransakende og dømmende tale får rom, lyder det også et annet budskap: *«Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagan, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting.» (Jes 1:18-19)*

«Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk! ... Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve.» (Jes 55:1-3)

Så avslutter Jesus sin tale til Laodikea: *«Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg og har seiret og har satt meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!»*

«Mine får, hører min røst» sier Jesus i Joh 10:27. Det lydhøre hjerte er kjennetegn på det våkne sjelsliv.

Du har erfart at du ikke engang klarer å ransake ditt eget sjelsliv. Det må overlates til Gud, og du må be med

David i Sal 139:23-24: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!»

Den som seirer

Bibelen vitner om det store som venter Guds folk i den himmelske herligdom: «Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.» (1Kor 2:9)

Gjennom evigheters evighet skal den troende være sammen med Jesus. Som menneske kan jeg ikke fatte den herligdom jeg der skal oppleve, og den salighet han skal gi meg del i.

«Snart er vi hjemme og står for troenen, Hva gjør det da om solen har oss brent? Når hytten faller, så får vi kronen, Og all vår trengsel er for alltid endt.»

Etter sin oppstandelse leser vi at Herren stekte fisk på stranda ved Tiberias-sjøen til sine sultne disipler, og vi ser ham gå mellom dem og gi dem fisk og brød. (Joh 21:13) Om dette skriver Carl Olof Rosenius:

«På denne måten har han allerede her på jord villet vise hvordan han en gang, når den tid vi fornedres i verden er slutt, fullkomment skal fryde og opphøye sine venner.

Når de på jorden en kort tid har søkt å ære ham, skal han i himmelen gi dem en evig ære. Når de i livet har

bundet opp om seg for å tjene han, skal nå han binde opp om seg og tjene dem. Når de i livet her har bekjent ham overfor menneskene, skal nå han bekjenne dem overfor sin Far og hans engler.

«Å, for et herlig bytte! Å for en ufattelig ære.

Og hvem er så han som har sagt dette til oss? Skal vi tro ham? Kan virkelig så herlige løfter være sanne?

Han selv, som heter Trofast og Sannferdig, har sagt det! Lovet være han hellige navn i alle evighet!»

Måtte vi alle samles hjemme i himmelen og sammen med alle de hellige der få lovprise Jesus! L&E

Stevner i NLL i 2004

- 28. - 31. mai 2004
Pinsestevne på Bibelskolen på Fossnes
- 14.-18. juli 2004
Hovedsommerskole m/årsmøte på Lunheim Folkehøgskole, Moi
- 5.-8. august 2004
Sommerskole på IMI Stølen, Oppdal

**Alle velkommen
til samling om Guds ord!**

FRELSESVISSHET

Av Ingar Gangås

Guds fred i hjertet

Det er Gud, ved Den Hellige Ånd, som fører mennesket inn i vekkelsen så det hører ordet om Jesus. Ved loven får du se sannheten om deg selv, og ved evangeliet rettes blikket på Jesus. Når synderen føres over fra død til liv, og får fred med Gud, kommer også freden i hjertet. Det er Guds fred i hjertet vi kaller frelsesvisshet.

Med andre ord kan vi si at frelsesvisshet er det samme som at «Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn.» (Rom 8:16) Denne freden bygger ikke på noe i hjertet, men er en fortrøstning og tillit til det Jesus er og har gjort.

Ordet forkynner at «det som er ved Sønnen gjort, gjør sjelen hvit som snø.» Da springer hjertet av fryd! Tenk at Jesus er død for mine synder!

«Å hvilken ære For tanken alt for stor, Hans barn å være Som i det høye bor! Når jeg er blevet Til Herren rett omvendt, Fra verden revet, Med Jesus rett bekjent, I himlen skrevet Med Lamets røde prent.»

(Sb 134)

I sangboken har vi mange personlige vitnesbyrd om dette store under: «Salige visshet: Jesus er min!» (Sb 119), «Ren og rettferdig, himmelen verdig» (Sb 284), «Guds barn eg er!» (Sb 316), «Guds Sønn har gjort meg fri» (Sb 317), «Jeg er frelst. Å for en nåde!» (Sb 345), og «Å eie Guds fred er en dyrebar

skatt» (Sb 389) for bare å nevne noen av dem.

Vissheten kommer ved å høre

Skal du bli frelst og komme til sannhets erkjennelse, er det viktig at du kommer inn under Ordets høreelse. Det skjer alltid noe med deg når du lytter til Bibelens tale. Guds ord er levende og kraftig. Det trenger inn i hjerte og samvittighet, og bringer Jesus med seg. Da skjer en av to ting. Enten så bøyer du deg for Guds tale og blir frelst, eller du avviser Guds kall i vantro og går fortapt.

Vekkelsesmiddelet er alltid Guds eget ord. «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.» (Rom 10:17)

Vi skal i det følgende prøve å si noe mer om frelsesvissheten, og hvordan du får den hos Jesus. Da vil jeg først av alt understreke at denne visshet skapes bare av Den Hellige Ånd. Og det skjer ved at du i Ordet blir overbevist om at «Jesus gjelder i ditt sted».

Utgangspunktet er altså Guds eget ord. Det taler klart om at det er noe som kalles «troens fulle visshet» (Heb 10:22), at «tro er full visshet» (Heb 11:1), og at det er mulig å komme til slik visshet. Paulus vitner slik i Rom. 8:38: «For jeg er *fullt viss* på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning

skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.»

Utvalgt i Kristus

Mange blir uroet ved å høre ord som Rom 9:16 hvor det står at «så beror det altså ikke på den som vil eller på den som løper, men på Gud, som viser miskunn», eller Jer 31:18 som sier «Omvend meg du, så blir jeg omvendt!» eller andre ord om å være utvalgt i Jesus.

Dersom en ikke skulle være med i Guds utvelgelse, ja hva da? Da hjelper jo ingen ting.

Du har godt av å bli liten og hjelpeløs i forhold til Jesu utvelgende nåde. For da skjønner du at frelsen og vissheten ikke kan bygges på deg selv. Men merk deg nøye at utvelgelsen er knyttet til Jesus!

Du er utvalgt i *ham* før verdens grunnvoll ble lagt. Det gjelder hver den som hører ordet om Jesus og ikke avviser det i vantro, men lar seg frelse av ham. Hvor godt det er å tenke på at det er *hans* verk. Han er «troens opphavsmann og fullender». (Heb 12:2)

Hvordan stiller Gud seg til meg og deg? Det er det store og avgjørende spørsmål.

I denne saken spørres det ikke først og fremst om hvor mye du elsker ham. Din kjærlighet til Jesus blir for ustabil grunnlag å bygge på. At det skapes slik gjenkjærlighet til Jesus som takk for frelsen, det er sant. Men du kan ikke bygge på din egen kjærlighet til ham når det gjelder frelesspørsmålet.

Grunnlaget for visshet om frelse og evig liv ligger i Jesu kjærlighet til deg. Her gjelder bare Golgataverket.

Før vi går videre kan vi da slå fast at:

1. det går an å oppnå frelsesvisshet
2. det er Den Hellige Ånd som skaper slik visshet
3. det skjer ved at Jesus blir åpenbart for ditt hjerte
4. dette er en visshet i Ordet
5. denne fredstilstand er den normale situasjon for et Guds barn

Mer enn følelse

Er dette sant? Går det virkelig an å vite sikkert at en er barn av Gud?

Slik er det mange som spør i dag.

La oss ta med enda et bibelvers som bekrefter at det er slik. I 1Joh 5:12-13 står det: «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønnns navn.»

Denne vissheten er *ikke en følelse* først og fremst. Følelsene blir nok også satt i sving, men vi må likevel si at *en følelse av visshet frelser like lite som en følelse av uvisshet!*

Hadde vi spurt Laodikea-menigheten om de var kristne og hadde frelsesvisshet, hadde de svart: «Vi er rike, vi har overflod og har ingen nød.» (Åp 3:17)

Men Jesu bedømmelse da han sto utenfor og banket på var: «Dere vet ikke at dere er usle og ynkelige og fattige og blinde og nakne.»

Derfor er det viktig å være klar over at vissheten om frelse grunner seg på Jesus, og ikke på noe som helst i deg selv!

Verken din tro, beslutning eller overgivelse kan gjelde som garanti av noe

slag. Beslutningen om at du vil følge Jesus kan være god så langt den rekker. Uten en slik bestemmelse er det i alle fall sikkert at du går fortapt. Avleggelse av synd og gamle syndevaner skal vi heller ikke forakte.

Men du blir aldri frelst ved noe av dette. Din overgivelse og bekjennelse kan være et godt utgangspunkt, men det gjør deg ikke til en kristen. Alt dette gir deg i beste fall en kortvarig fred. Men det er og blir en falsk fred på et altfor spinkelt grunnlag.

Skulle vi sette en overskrift over de falske og svikefulle trøstegrunnene vi har nevnt ovenfor, måtte det bli: «*Gjør*, og deres sjel skal leve!» Ordet sier: «*Hør*, så skal deres sjel leve.» (Jes 55:3) Rosenius skriver: «Legg nøye merke til om du finner din trøst ved å høre eller gjøre. Av det kan du vite om du lever i troen. Når du aldri kan finne trøst i det som du selv gjør, hva det så er, men bare ved å høre Ordet om Jesus, da vet du at din trøst kommer av troen.»

Jesus er eneste trøstegrunn

Her skal du også merke deg at *troen på troen* frelser ingen.

Bare *troen på Jesus* kan gi synderen fred. Denne troen fødes i det blikket ditt rettes på Jesus, og du får hvile i hans fullbrakte frelsesverk. Hør: Gud er bare fornøyd med Jesus!

Evangeliet er et budskap om et stort plassbytte. Jesus er fullkommen, og står under Guds velbehag.

Av naturen er du en synder som bare fortjener dom og straff. Den som synder skal dø, sier Guds ord. (Esek 18:4) Det gjelder også deg. Jesus fortjener evig liv

fordi han er fullkomment syndfri.

Så skjer det store plassbyttet. Jesus dømmes til døden og smaker Guds vrede i stedet for deg. Hans død blir din død. Han reises opp til din rettferdighet. Din urettferdighet legges på Jesus. Hans liv blir tilregnet deg. Du avgår ved døden, men dømmes fri på hans regning.

Fra frelsesøyeblikket betraktes du som like fullkommen som det Jesus er, – ren og rettferdig, ja himmelen verdig. Dette er mulig fordi han tok all din synd på seg. Han gikk i døden, slik at du kan få evig liv. Han ble regnet som en synder i stedet for deg, ja gjort til synd, og måtte bære straffen for det. «Ham (Jesus) som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud.» (2 Kor 5:21)

Når dette *åpenbares* ved Den Hellige Ånd, skjer underet. Dette kaller vi gjenfødelse.

Syndere, – de som har bruk for Jesus til frelse, slike som har det vondt på grunn av sin store synd og skyld, og må rope til ham om frelse, – blir tatt til nåde for Jesu skyld. Det er nåde over nåde. «For menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.» (Luk 19:10) «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt.» (Matt 9:12) Videre sier han: «For så har Gud elsket *verden* at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på *ham*, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:16)

Prøv deg selv

Gud vil at du skal holde prøve for å finne ut om du hører ham til eller ikke. Salme 139:23-24 handler om det: «Ran-

sak meg Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!»

Prøv deg så på følgende spørsmål:

1. Er du redd når Jesus kommer deg for nær?
2. Er du redd når han blir borte for deg?
3. Hva gjør du med din synd, unnskylder du den?
4. Erkjenner (bekjenner) du synden? Må du til Jesus med den?

Ved å svare ærlig på disse spørsmålene kan mye avklares. Skjul ikke noe dersom dette treffer deg. Vend om i tide. Vi lever i en frafallstid der mange glir bort fra Jesus. Det må ikke skje at du mister troen på ham!

Det kan være flere grunner til manglende frelsesvisshet. Vær oppriktig, og se etter om noe treffer deg:

- * Du er ikke frelst
- * Du henger fast i noe du skal gjøre, fordi ditt syndeforderv er ennå ikke avslørt
- * Det er en bestemt synd som binder deg, og som du ikke vil bekjenne
- * Du spiser ikke din åndelige mat, du er sulteføret
- * Du fyller deg med denne verdens lyst, prøver å stå med et bein i verden og et i de kristnes leir. Eksempler: Du vil ikke kvitte deg med verdens musikk, du vil leve i samboerskap, du forsvarer homofili. Her kunne vi nevne mange ting.
- * Rikdom og bekymring plager deg
- * Travelheten hindrer deg

Skulle du ha behov for en samtale, så

vær ikke redd for å oppsøke noen du har tillit til. Det er bedre å innrømme sin fortapte stilling her i tiden, enn å gå evig fortapt.

Slike usle, ynkelige og fortapte, kom Jesus for å frelse. Han vil så gjerne inn til deg med sin fred. Kom som du er! Du får ikke komme inn i himmelen slik du er, men du får komme til Jesus akkurat som du er. Den eneste redning er at *han* blir din frelser.

Et ord til deg som er syk

Kanskje er det noen som leser dette som er hardt plaget med sykdom, som angst, nervøsitet eller depresjon. Så har du midt i all din nød mistet den frimodige tillit til at du er et Guds barn. Du vil så gjerne leve med Jesus, men alt er mørkt. Da skal du vite at Jesus kjenner all nød og smerte. I denne håpløse situasjon kan du hvile i Jesu frelsesverk. Han vil være ditt tilfluktsrom som du kan skjule deg i.

Bli blott i sårene, Frelserens brud, Så skal du havne der hjemme! Herren, din trofaste Fader og Gud, Kan ei og skal ei deg glemme! Bli i hans vunder, så går det deg vel, Sønn får du være og ingen trell! Bli blott i sårene, Frelserens brud, Så skal du havne der hjemme!

Hvordan det føles og hvordan det går, Barn skal du enda få være. Om du enn synder og anklaget står, Slipper du selv for deg svare. Også i livets mørkete stund Gjelder der oppe nådens forbund. Hvordan det føles og hvordan det går, Barn skal du enda få være.

(Sb 236)

Vil også dere gå bort?

Av Søren Pederson (1852-1923)

Etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham. Jesus sa da til de tolv: Vil også dere gå bort? Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige!

Joh 6:66-69

Vil også dere gå bort?

Mange gikk bort og mange går bort fra Jesus. Hvorhen seier de ikke; de etterlater intet visittkort, ingen adresse. Der blir noe engstelig mystisk over dette «bort».

Slikt lå ikke for Peter. Han gav straks sin adresse: «Hvor skulle vi gå hen uten til deg? Du har det evige livs ord.» «Jeg er ikke på retur, nei, nærmere deg, nærmere deg, min Gud – og så går jeg heim til deg for evig en dag.» Det er klar tale.

Nå gjelder det oss – midt i slektens frafall. Går vi oss «bort» i noe – eller er vi klar i vår øvelse med å «gå til Jesus»?

Det er en dansk sang om «bort» som kanskje er typisk. Et barn spør:

«Far, hvor flyver svanene hen?»

«Bort, bort. Vingene spiler de, halsene strekker de, syngende iler de, bort, bort, – Ingen vet hvorhen.»

«Far, hvor flyver skyene hen?»

«Bort, bort. Jaget av vindene, utover havene stryker de skinnende, bort, bort, – ingen vet hvorhen!»

«Far hvor løper dagene hen?»

«Bort, bort – ruller de, rinner de, ingen kan gripe dem, sporløse svinner de, bort, bort – Ingen vet hvorhen!»

«Men far, vi selv, hvor går vi så hen?»

«Bort, bort. Øynene lukker vi, hovedet bøyer vi, klagende sukker vi: bort, bort. – Ingen vet hvorhen!»

Jo, jo – jeg må vite det! Jeg må protestere mot denne overfladiskhet! Jeg har måttet få greie på hvor jeg går hen.

Et menneske kan umulig være som skyer og svaner. Et menneske, en sjel, et «jeg» må ha en å gå til, et «du», en person, et levende vesen som elsker.

Vi er ikke dumpet ned på denne jord som en sky, vi er ikke kommet med storken. Vi er runnet av en rot, vi har et opphav. Hvor er det barn som ikke hadde en mor, en far? Straks et barn er født rekker det armene ut etter denne mor. Et menneske er en skapning av en annens tanke, en annens vilje. Vi har ikke satt oss selv inn i verden. Derfor er vi ikke uavhengige, oss selv nok verken i vår begynnelse eller fortsettelse eller slutt. Og derfor gjelder det å finne den rette å «gå til», den vi hører til hos. Er det ikke slik?

Det ligger aldeles tydelig for meg at

hele vårt liv har vi lett etter denne «noen å gå til», noen som passet, noen som hadde oss kjær og kunne hjelpe oss. Men mennesker kunne ikke når det kom til stykket. Ikke i nødens verste stund, ikke i fristelsen, ikke i dødens stund. Der kommer Augustins ord inn på rette sted: «Gud, du skapte oss til deg, derfor finner vårt hjerte aldri fred før det hviler i deg!» Gi meg en evig elsker å gå til, gi meg Gud!

Jamen, Bibelen sier jo at Gud elsker alle sine skapninger, at Kristus døde for alle. Så er vel det nok? Hvorfor skal vi så «gå til Ham», en for en? Kjenner ikke den store Gud enhvers behov, før vi søker Ham og ber til Ham? Er ikke Gud mere villig til å gi enn vi til å gå og be? Det kommer vel allikevel det vi skal ha i livet som vår lodd, uten vår bønn – så kan vi la være å gå til Gud, slippe det «bryderi» å ha et personlig Guds-forhold.

Jeg vil prøve å svare på den tankegang. Jeg fikk en illustrasjon av dyrene, av buskapen, kveget. Det er ydmykende at vi mennesker skal lære av dyrene, men du vet, det er sånn.

Budeien har en bøtte salt til dyreflokken. Og når tiden kommer går hun opp til innhegningen, skrangler kanskje litt med saltet i bøtten for at de skal ane hva hun har til dem – og så kaller hun. Hun kjenner dem alle ved navn, og litt etter litt begynner de å komme. Noen kalver springer, noen eldre går det mer bedagelig med. Noen kommer slett ikke, står langt borte, mistenksomme, vender hodet en an-

nen veg, går bort. Men de som kommer får – én for én – ikke bare salt, men mere enn det. Mens hun gir dem med den ene hånd, klapper hun dem på halsen med den annen, klør dem litt i hodet og snakker til dem, fortrolig, oppmuntrende, kjent.

Har du hørt det? Hvorfor gjør hun dette? Hvorfor bryr hun creaturene med å komme slik enkeltvis til henne? Hun kunne jo bare tømme ut hele saltbøtten, skvettet det hele ut på en stein, så fant vel buskapen det i sin tid. Nei, det ble ikke det samme. Hun fikk ikke gitt dyrene kunnskap om henne. Hun fikk ingen forbindelse med dem. Hun vil at de skal oppfatte saltet i forbindelse med hennes person. De skal skjønne sammenhengen mellom gaven og giveren, der er det. Når kveget forstår at det de trenger og begjærer, det får de av henne, da begynner de å få fortrolighet til *henne*, å kjenne henne, å følge henne, adlyde henne, tjene henne.

Forstår du hvor jeg vil hen? Gud insisterer på at hver av hans skapninger skal gå til Ham, motta giveren, idet vi mottar gaven, gå til Ham når Han kaller, innfinne oss og lære Ham å kjenne, få forbindelse med Ham, samfunn med Ham.

Sånn at om mange går bort, ja, om alle andre vender seg hver til sin veg, så kan du og jeg av opplevelse si med Peter: «Nei, hvor skulle jeg gå hen uten til deg, du har saltet, du har det evige liv; jeg kjenner deg, du elsker meg, – Jeg blir hos deg!»

Men så kommer innvendingen. Den må komme, hvis det er alvor med oss. Den skal komme. Og dette er innvendingen: «Jeg er uverdigg til å være din. Å Gud, jeg er en synder. Kuer og geiter og kalver og sauer, jo, det er sant, en okse kjenner sin eiermann og et asen sin krybbe, «men Israel kjenner meg ikke,» sier Herren. De umælende, de er bedre enn oss mennesker; hesten lar seg tøyse, og hunden er trofast, – men jeg! Jeg, som hele mitt liv har hørt om korset på Golgata, om et lam som gav seg hen for meg, dog gikk jeg «bort», ikke én gang, ikke 100 ganger, men bort 10.000 ganger i synd og ulydighet og dårskap – det er ikke så lett for meg å gå til Jesus, tro på Jesus eller hva du kaller det.»

Er det da lettere å bli borte? Hvor skal du ellers gå hen? Hvor vil du gjøre av deg? Til slutt kan ingen Kain, ingen Judas, ingen flyktning gjemme seg for Gud.

Nå kan du gå til Jesus. Og få syndenes forlatelse hos Jesus. Nå kan du i Hans navn stå opp og følge den røsten som høres i verden: «Kom, kom, syndere!» Hvor stort det er: Vi kan alle gå til Jesus Kristus!

Det lyder ikke så lite preken nå om «Faderen». Legg bare merke til det. Rasjonalistene preker meget om Gud som alles far. Men hvorledes kan jeg være trygg for at Han er *min* far, jeg som har syndet? Min virkelige, tilgivende, nådige far?

Synd er noe aldeles forferdelig noe. Man er så gjennomsyret. Sier ikke Je-

sus at ingen kommer til Faderen uten gjennom Sønnen? Jo, han gjør det. *Derfor er forsoningen det største i Bibelen*, i kristendommen. Dette at vi ble forlikt med Gud den gang ved Sønnens død på korset. (Rom 5).

Dette at Gud i Kristus forlikte hele verden med seg selv og tilregner dem ikke deres overtredelser. Alt er knyttet til Golgata, til det blodige offer, til Guds lam. Det er veldig stort.

«Jamen, jeg kan ikke se Lammet, ikke gå til Ham som til et menneske.» Nei, men du kan gå til Hans ord. Peter sier: «Hvem skal vi gå til, *du har det evige livs ord.*»

Jeg er imidlertid glad i denne tekst, den passer aldeles for meg. Venner, det er akkurat min livserfaring, det er mitt vitnesbyrd: Jeg kan gå til Jesus i det evige livs ord!

Ordet om Jesus er saltet her i verden. Det er kraften, det er Guds finger-spiss, det er maten for min sjel, det evige livs ord, jeg elsker selve lyden av det.

Når jeg kommer til Ordet som ku og kalv og hest kommer på seteren og får salt, så legger den gode hyrde sin hånd på mitt hode, så snakker Han fortrolig, oppmuntrende, til min sjel: Jeg kjenner deg, jeg elsker deg, frykt ikke, jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min!

Er det ikke besynderlig: Budeien på seteren må *snakke* til sin kjære «Dagros» eller «Rødsi» eller hva de nå he-

ter; hun har en trang til rapport selv om de er dyr. Hun må si dyrene noe, fordi hun holder av dem.

Slik har Gud i himmelen trang til å si noe, skjønner du ikke det? La ham få sagt deg det. Denne røst i verden, *det evige livs ord!*

Vil du være større fe enn feet? Vil du bare sitte og glane på Guds kjærlighets åpenbaring med store, dumme, sløve hesteøyne – kanskje hele ditt liv – og så gå bort, bort i gudløsheten, i fortvilelsen?

Kom og grip det evige livs ord, ordet om nåde og frelse i Jesus Kristus. Kom igjen til det evige livs veldige ord, om du falt som Peter, kom og bli i Ordet fra dag til dag. Guds Helligånd er i Ordet, Guds ånd får makt over deg og meg i Ordet. Begynn med å tro dine synders forlatelse, begynn med å stamme ditt Abba, Abba for Jesu blods skyld – og så, lev foran Ordet, sitt foran det evige livs ord, så skal du erfare forunderlige ting.

Jeg har en søt liten datterdatter på 5-6 år. Hun går til det store piano, kryper opp på stolen – og så spiller hun «Ja, vi elsker» med en finger. Der er tusen toner i et piano; du vet hvor herlige ting man kan få ut av det; en kunstner kan få et evig tonevell derav. Lille Rosa får ennå bare «Ja, vi elsker» med en finger. Men det er samme klangen, det er begynnelsen; pianoet taler også under hennes berøring. Det er det jeg vil ha fram.

Å, kom og berør det evige livs ord –

og la det berøre deg! Kom med din ene finger, kom med snuten din og ét saltet, kom med øret ditt, Guds ånd skal salve det, så du hører hva der er gjemt til deg her! La ikke Satan få deg bort fra Ordet!

Summen av det alt er dette vidunderlige: Gud elsker oss, Gud gav sin enbårne sønn for at vi gjennom Ham skal arve evig liv!

Det er herlig å våkne opp hver morgen til hovedsaken i menneskelivet: Jeg har en nådig Gud, jeg har livet i Ham, så ussel jeg er, jeg kan gå til Jesus.

Jeg våknet opp forleden morgen til dette alvorlige faktum å ha levet i 70 år. Og straks begynte det evige livs ord å tale. Saltet, saltet kom til min munn. Hør Jes 43:25. Å, min Gud, hvor stor og god du er! Er det virkelig sant: «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu»? Evig priset være Gud!

Hva blir det så til? – vil du gå bort, også du? Eller skal vi gå til Jesus, som har det evige livs ord?

Amen.

Fra boken «Jesus alene» av Søren Pedersen, trykt i 1942. Talen er gitt en forsiktig språklig revisjon. JE

Oversikt møtekassetter fra Lekmannsmisjonen i 2003

Pinsestevne på Moi i juni 2003

<i>Nr.</i>	<i>Taler</i>	<i>Tekst</i>
0301	Hans Henrik Brix Lars Fossdal	Fader Vår Dom 13:25
0302	Ottar Endresen Ottar Endresen	Ef 5:25-39 Joh 6:60-69
0303	Lars Fossdal	Dom kap 13-16
0304	Lars Fossdal	Dom kap 13-16
0305	R. Linkjendal R. Linkjendal	Apg 10:36-48 Matt 3:11
0306	Norvald Frafjord	1Pet 2:9

Sommerskole på IMI-Stølen i juli/august 2003

<i>Nr.</i>	<i>Taler</i>	<i>Tekst</i>
0313	Erik Trans	Mark 10:17-27
0314	Erik Trans Steen Zink	Luk 18:9-14 5M 33:26-29
0315	Tor Mangelrød Karl Notøy	Mark 9:2-8 Joh 18:38
0316	Erik Trans	Heb 11:31
0317	Erik Trans	Åp 20:11-15
0318	Steen Zink	Sal 147:10-11
0319	Erik Trans	Joh 7:37-39

Hovedsommerskolen på Fossnes i juli 2003

<i>Nr.</i>	<i>Taler</i>	<i>Tekst</i>
0307	Olaf Klavenæs Olaf Klavenæs	Sal 68.11 Joh 19:30
0308	Olaf Klavenæs Håvar Fjære	Sal 84:1-8 Ef 1:1-14
0309	Gunnar Nilsson Gunnar Nilsson	2M 24:3-8 Heb 12:1-6
0310	R. Linkjendal R. Linkjendal	Luk 13:10-17 Luk 17:32
0311	Per Bergene Holm Per Bergene Holm	1Kor 2:7-13 Ef 3:16-21
0312	Gunnar Nilsson	Jer 31:31-34

Bibelhelg på Solgry i oktober 2003

<i>Nr.</i>	<i>Taler</i>	<i>Tekst</i>
0320	Sigbjørn Agnalt	Matt 5:27f
0321	Gunnar Soppeland	Heb 4:16
0322	Per Bergene Holm	Rom 10:6-10
0323	Sigbjørn Agnalt	Matt 5:22f
0324	Gunnar Soppeland	Nådens liv
0325	Sigbjørn Agnalt	Matt 5:27

Kassettenes bestilles hos:
Kassettjenesten v/Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes
Tel 52 84 21 10, e-post: johsorbo@tiscali.no
Før opp nr. og taler på bestillingen.
Pris kr.35,- pr. stk. + porto.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Nytt fra Bibelskolen på Fossnes

Med takk til Gud har vi tatt fatt på enda et semester på bibelskolen. Det er stort å få samles hver dag over en åpen Bibel og øse av de veldige skatter som er åpenbart der. Åtte av ti av høstens elever fortsetter på vårkursen, til tross for at bare tre hadde søkt helårskurs fra starten av. Vi får tro at det er tegn på trivsel. Ja, en niende av høstens elever er fortsatt med oss en dag i uka. I tillegg har vi fått en ny elev fra Sverige og vi har også fått løfte på en elev til, men sykdom har utsatt ankomsten et par uker. Så det ser ut til at vi skal bli ti elever dette semesteret også. Det gleder vi oss over.

Det ser ut til å bli en begivenhetsrik vår for elevene. Vi har allerede hatt besøk av Erez Uriely og Rachel Suissa fra Norsk Israelscenter (NIS). De hadde seminar lørdag 17. januar og kom med mye nyttig faktainformasjon om antisemittisme i Norge og om ulike minoritetsgruppers situasjon under arabisk og muslimsk herredømme i Midt-Østen. Det var interessant.

6-8. februar blir det bibelhelg med Immanuel Fuglsang (Danmark) og Sigbjørn Agnalt. Da er alle som har anledning velkommen til Fossnes. Vi vil starte med møte fredag kl 1900. Lørdag blir det møter kl 1100, 1500, 1800 og 2000. Søndag avslutningsmøte kl 1100. Overnatting og måltider kan bestilles ved å henvende seg til bibelskolen (33 36 17 70) eller til rektor Per Bergene Holm (99 50 90 60).

Utover våren blir det enda et seminar, etter planen 13. mars, og en bibelhelg 23-25. april med Guttorm Raen og Ingar Gangås. I tillegg til dette skal elevene på tur til Hurdal, Valberga (Sverige) og en avslutningstur til Danmark.

På personalsiden har det blitt noe forandring. Anne Helén Mangelrød sluttet til nyttår som husmor. Vi vil si henne en stor takk for innsatsen hun har lagt ned på skolen! Greta Øgreid Skjelbred tar over som førstehusmor, mens Elisabeth Stålerød går inn ved siden av. Vi vil også benytte anledningen til ønske henne velkommen i staben.

Regnskapet for 2003 er på det nærmeste ferdig og til tross for et mindre kontantunderskudd er vi mer enn tilfreds, for resultatet ble betydelig bedre enn budsjettet. Men det er likevel ikke den økonomiske bunnlinjen skolen står og faller med, men den åndelige. Derfor vil vi også denne gangen be om forbønn for alle oss som arbeider ved skolen, først og fremst om at den enkelte av oss må få leve godt med Gud og få nåde til å være et Kristi brev i ord og ferd. Be om at det må åpnes en dør for Ordet, i våres alles hjerter, hos elever og personale og alle som bor og er innom på skolen. For der Guds ord får komme inn og gjøre sin gjerning, der blir det i sannhet et veldig resultat – nemlig frelse, liv og salighet. Det er større enn alt annet! Og noe mindre vil vi ikke be om.

Per Bergene Holm, rektor